nes õppisin kohhe kuñingliko jaggamise õiguſt; olgo waſſikas wai ſigga, ſe on üks kõik. — Rõnda, püüdsin iggas kohhas teie kaſſo, ehk ma kül ſellega ei tahha kidelda. Agga Kriimſilm ja Meſſikäp ellawad ſure auo ees, mind ei panda tähhele. Kellel miño peale kaebamiſi, need astugo tunnismeestega ſeltſis kohto ette; miña pakko ei lähhe.“

Kuñingas ütles: „Olgo, kuidas tahhes, õigus peab ſiiski õiguſeks jäma, üllekohhut ei olle ma ialgi teinud. Tõſſi on, Argpükſi tapmine lükkatakſe ſulle süüks; wagga mehhikeſe ſurm kurwastab mul südant, teña olli mulle armas. Teña pärraſt mõiſtſin oina Kohhekella ſurma kohto alla, ja ſiña mees peab ſure kohto ees ennaſt jäñes Argpükſi ſurma pärraſt wabbandama. Kõik, kellel muido Reinowadderi peale kaebamiſi, astugo kohto ette, et asjad korraga ſawad ſelletatud. Miña oñalt kohhalt annan teñale andeks, teña on miño wasto mõnda truuſt näitnud.“

Reinowadder ütles: „Armoline iſſand! täñan kõigeſt südameſt teie armo eeſt; teie kulete iggaühhe allama juttu ja mõistate ſeddamõda õiguſt. Ma tohhin kül kindla tõutuſega tunnistada, kuida — otſego olleks mo südda õnnetuſt ette teadnud — meie nukral melel üksteiſeſt lahkuſime! Argpüks ja Kohhekel! miño armſamad sõbrad, ſe piddi meie wiimne näggemine ollema. Kes ſedda wõiks uskuda!“

Wägga kawwala sõñaga olli Reinowadderi jut kokkopandud; iggamees jäi kelmi wallet uskuma.

Kuñingas kahhetſes ärrakaddund kallid asju, ja ütles rebbaſele otſego troostiks: „Ärge kurwastage ni ülleliga! minge ennemine kaddund asju taggaſi nõudma, ja kui kuskil miño abbi tarwitate, peate iggal acal keelmata miñult abbi ſama.“

Reinowadder täñas elde lubbaduſe eeſt, tõutas ööd ja päwad wässimata otſida, kunni kaddund warranduſe jälgile ſaaks. Kuñingas andis teñale lubba teele minna.

Seal ei jõudnud Kriimſilm tulliſt wihha eñam kustutada, waid kiſſendas ambaid kirristades: „Auowäärt kuñinga iſſand! ehk akkate jälle warga juttu uskuma, kes teid ſaddakorda petnud! Kes ſedda awaliko piñedust iñeks ei peaks pañema! Eks teie teña wallet ja pettuſt ſuggugi ei märka? Tõt teña ſunſt weel ei olle tulnud; ei miña tedda kelmi täña ſiit ärra ei laſſe! Teña kombed peawad teile awaliikkuks ſama; ma tunnen tedda põhjani; teña miño käeſt kuhhugi eñam ei peaſe, ehk peaksin ſellepärraſt wõitlema. Meie käeſt nõutakſe tunnismehhi? mis tunnismehhed teña wasto ullatawad? Tunnistago neñad ommikuſt õhtuni, mis ſeſt kaſſu? teña libbe keel teeb tunnismehhed wallelikuks. Kes uſſaldab pikkemalt teña wasto räkida? Kül ſate oña ſuggupõſſaga, kül ſawad kõik rigiallamad teña läbbi kahjo leidma. Agga täña peab kohhus otſuſt andma, muido miña tedda oña küſiſt ei laſſe. Miña ehk teña üks meiſt peab lõppema! Mõllemil ei olle meil Maailmas rumi!“

Reinowadder Rebbane, 1850 , lk. 1159